

Таким, чином, закріплення Законом обов'язку АМКУ застосовувати власну Методику визначення штрафу для його розрахунку є доволі дискусійним питанням.

Разом з тим, Антимонопольний комітет в своєму рішенні повинен обґрунтовувати розмір накладених штрафів з урахуванням принципів закладених в законодавстві, власних рекомендаційних роз'яснень, обставин справи. Контроль за справедливістю, законністю і адекватністю накладених штрафних санкцій повинен здійсню

Висновки. З метою імплементації Угоди про асоціацію, наближення вітчизняних підходів в частині справедливого визначення та права на судове оскарження розміру штрафних санкцій за порушення антимонопольно-конкурентного законодавства до Регламенту ЄС 1/2003 вважаємо за доречне на законодавчому рівні надати суду повноваження переглядати за зверненням відповідача у справі про порушення законодавства про захист економічної конкуренції розмір накладених АМКУ штрафних санкцій (виключно в сторону зменшення) з урахуванням обставин справи, законодавчо встановлених засад визначення штрафних санкцій.

АМКУ під час визначення розміру штрафу в конкретній справі може відходити від власних рекомендаційних роз'яснень якщо це вимагають обставини справи, при цьому аргументуючи таку позицію.

Котляр Н.В.,
слухач 5-В курсу ННІЗДН НАВС

АДМІНІСТРАТИВНЕ ЗАТРИМАННЯ ЯК ЗАГАЛЬНИЙ ЗАХІД АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИПИНЕННЯ

Україна є правовою, соціальною державою, в якій реалізація та захист прав і свобод громадян є можливим лише за умови забезпечення законності і правопорядку, неухильного дотримання основних прав і свобод людини, ефективної протидії правопорушенням та злочинам. Однак, неможливо забезпечувати права та законні інтереси громадян, не звертаючись з певними обмеженнями до осіб, які своєю поведінкою порушують встановлені законом норми. У більшості випадків, такі обмеження носять

примусовий характер. Одним із суворіших та ефективніших заходів адміністративного примусу є адміністративне затримання. Адміністративне затримання є загальним засобом адміністративного припинення, який полягає у тимчасовому обмеженні свободи пересування і місцезнаходження, застосовується в разі, коли інші заходи адміністративного припинення є неефективними для забезпечення належного виконання провадження в справі про адміністративне правопорушення та забезпечення притягнення правопорушника до відповідальності.

У теорії адміністративного права адміністративне затримання особи є одним із найпоширеніших заходів адміністративного примусу. У випадках, прямо передбачених законом України, з метою припинення адміністративних правопорушень, коли вичерпано інші заходи впливу допускається адміністративне затримання особи.

Основним актом, в якому встановлено підстави та порядок застосування адміністративного затримання, є Кодекс України про адміністративні правопорушення. В ньому встановлено підстави, порядок, мета, строки адміністративного затримання та перелік посадових осіб, які уповноважені здійснювати затримання.

Підставою для адміністративного затримання особи є вчинення нею правопорушення, яке визначено в ст. 262 Кодексу про адміністративні правопорушення. Адміністративне затримання може застосовуватися за дрібне хуліганство, вчинення насильства в сім'ї, порушення порядку організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій, при поширюванні неправдивих чуток, вчиненні злісної непокори законному розпорядженню чи вимоги працівника поліції тощо.

Як самостійний захід адміністративного припинення, адміністративне затримання припиняє противоправну поведінку, а також використовується для отримання інформації про особу правопорушника. Метою застосування даного заходу є припинення правопорушень та забезпечення провадження в справах про адміністративні правопорушення, а підставою – адміністративне правопорушення.

Адміністративне затримання – це захід адміністративного примусу, який полягає в тимчасовому позбавленні волі особи правопорушника в установленому законом порядку з метою припинення адміністративного правопорушення та забезпечення адміністративного провадження. Безумовно, підставою для адміністративного затримання є неможливість встановлення особи

на місці скоєння адміністративного правопорушення, а також необхідність з'ясувати обставини справи.

Законними підставами для адміністративного затримання особи є вчинення адміністративного правопорушення, а також у випадках, коли треба обов'язково скласти протокол про адміністративне правопорушення і його не можна скласти на місці вчинення правопорушення. Про вчинення адміністративного правопорушення складається протокол уповноваженою на те посадовою особою або представником громадської організації. Складання протоколу про адміністративне затримання особи, яка вчинила правопорушення, здійснюється відповідно до ст. 261 КУпАП.

Іншим важливим критерієм адміністративного затримання є термін затримання. Вітчизняне законодавство під загальним строком затримання правопорушників називає строк, визначений у ч. 1 ст. 263 КпАП, який не може тривати більш як три години. У виняткових випадках, у зв'язку з особливою потребою законами України можуть бути встановлені інші строки адміністративного затримання. Згідно зі ст. 29 Конституції України утримання під вартою, як тимчасовий захід може застосовуватись на строк не більше 72 годин. Надалі законність такого заходу повинна бути перевірена судом.

Строк адміністративного затримання обчислюється з моменту доставлення правопорушника для складання протоколу, а особи, яка була в стані сп'яніння, – з часу її витвердження.

Таким чином, адміністративне затримання як загальний захід адміністративного припинення – це примусове, тимчасове обмеження свободи особи, що здійснюється у випадку вчинення нею адміністративного проступку, уповноваженими державними органами в офіційному, чітко визначеному законодавством порядку. Адміністративне затримання полягає в припиненні, доставленні та утриманні особи в спеціально обладнаних для цього приміщеннях, з метою встановлення особи правопорушника, припинення противоправного діяння, складання протоколу, усунення негативних наслідків, попередження вчинення нових правопорушень.